

Rom 15, 14

14: Jeg har selv den tillit til dere, mine brødre, at dere også er fulle av godhet, fylt med all kunnskap, i stand til også å formane hverandre.

Slik innleder Paulus, og sier at når han har formant og undervist de troende i Rom så frimodig, så har dette ikke vært fordi han har ansett dem for å stå på et lavere stadie, når det gjaldt kristen kunnskap og vandel. Tvert imot "hadde han selv den tillit til dem", sier han, at de var "fulle av godhet, fylt med all kunnskap, i stand til også å formane hverandre". Jeg har selv den tillit til dere, mine brødre, sier han. Dette hadde han dels hørt gjennom andre, dels vitnet også deres kjærlighet om det (1Kor 13: 7). at dere også er fulle av godhet. Dette er det første apostelen krediterer de kristne for i Rom. Og det ordet Paulus anvender her for "godhet", betegner ikke bare snill og omgjengelig, men godhet og fortrefelighet i videste betydning. Derfor er dette virkelig sterkt sagt om dem. Legg merke til: "fulle av godhet".

Men først og fremst ser vi her, det vi ofte treffer på i Kristi og apostlenes tale (f. eks. Åp 2: 3, 9, 19, Fil 1: 3-5, Kol 1: 3-6 m. fl.); nemlig hvor rikt og sterkt de gav uttrykk for det gode som de hadde sett nåden hadde virket i de troende. Dernest skal vi huske på at selv om det i vårt eget kjød ikke bor noe som helst godt, så bærer det at vi er født på ny, og den sanne troen, likevel alltid frukt i et sinn som da er hellig. Derfor kan det med rette hete "fulle av godhet". Apostelen Peter sier at vi også har "fått del i guddommelig natur" (2Pet 1: 4). I vår fattigdom i ånden kjenner vi bare på naturens forderv, og ser ikke mye til disse Åndens frukter. Likevel kan en apostel i Åndens lys si: "dere er fulle av godhet". Samtidig trenger vi ikke være i tvil om at de kristne i Rom ikke var syndfrie eller noen fullkomne kristne. Det skjønner vi jo med bakgrunn i alle de formaningene Paulus så det nødvendig å gi dem (f. eks. kap. 13: 12-13 m. fl.). Likevel kan han si de er "fulle av godhet". Ja, slik er det en kristen har det. Han er på samme tid full av synd i kjødet - og full av godhet i ånden, - når vi husker på hva han etter Åndens sinnelag er og gjør, ønsker, sukker, tenker og taler.

fylt med all kunnskap. Dette var det neste apostelen visste om de kristne i Rom; at de var "fylt med all kunnskap" i det som hadde med troen og et hellig liv å gjøre. Selv om noen blant dem ennå var svake også i kunnskap, så fantes det samtidig andre blant dem som både hadde mer kunnskap, men også var oppøvd i å omsette læren i praksis. Disse siste sier han da er "i stand til også å formane hverandre". Men nå hadde likevel Paulus satt seg fore å undervise og formane slike som allerede hadde mye kunnskap og mange Åndens frukter, og som selv var i stand til å formane andre. Derfor erkjente han at han måtte begynne i kjærlighet å forklare bakgrunnen, hva som drev ham til dette. Dette gjør han nå i de to følgende versene.

Men la oss, før vi forlater dette verset, spesielt legge merke til det eksempel apostelen gir oss på hvordan en i kjærlighet og oppmerksomhet skal møte brødre og deres følelser. Som den store apostel han var, hadde han vel uten noen slik innledning og forklaring kunnet tillate seg å si en så ung og blandet menighet alt det vi har lest i dette brevet. Likevel forsøker han isteden å møte dem i kjærlig samfunnsånd på deres følelsers plan. Han tar fram alt godt som han vet om dem, og kommer med en inngående forklaring på hvorfor han kunne formane dem så frimodig. Dette bør være et eksempel for alle kristne, i særdeleshet åndelige lærere, til å gå fram i ydmykhet, mildhet og åndelig visdom, slik Paulus for øvrig også ofte formaner nettopp til ydmykhet og selvutslettende kjærlighet. Det er dette vi egentlig skal lære her.

Når Paulus med så sterke ord taler om det gode han kjente til om disse kristne, kan vi også her se at det i visse tilfeller er rett og nyttig å gi noen slike skussmål. Det er noen som mener at en aldri skal tale til en kristen om at en ser noe godt hos ham, for at han ikke skal bli oppblåst. Men dette er en heller barnslig tanke som vi ikke finner støtte for verken i Skriftens lære eller i dens mange forbilder. Nei, særlig når vi finner å måtte formane eller refse, har det spesielt stor betydning at vi også gir uttrykk for hva vi finner av godt hos den som feiler. For da blir hjertet hans mer åpent for å motta advarsler. Dette ser vi praktisert både her og i mange andre av Paulus' brever, men også hos Kristus (Luk 22: 24-30, Åp 2: 2-6). Og når det gjelder å møte dem som er oppblåst eller åndelig selvsikre, så har Herren andre midler han bruker. - Men igjen går vi tilbake til teksten. Uansett alt det gode Paulus fant hos de romerske kristne, har han altså likevel i frimodighet formant dem. Og bakgrunnen, det som har drevet ham til dette, utlegger han nå nærmere for dem: